

Sygn. akt I C 738/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Irena Minkisiewicz

Protokolant: sekr.sąd. Katarzyna Tworek

po rozpoznaniu w dniu 05.11.2013 r. na rozprawie sprawy

z powództwa **G. W.**

przeciwko **Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. W. kwotę 7.098,81 zł (słownie: siedem tysięcy dziewięćset osiem złotych 81/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.01.2012 r. do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda G. W. kwotę 1.354,65 zł (słownie: jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt cztery złote 65/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I C 738/12

UZASADNIENIE

Powód G. W. za pośrednictwem pełnomocnika wniósł w dniu 18.07.2012 r. o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 10.858,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 4.800,00 zł.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 17.10.2011 r. doszło do kolizji drogowej w wyniku, której został uszkodzony samochód transportowy marki V.o nr rej. (...) będący własnością powoda. Sprawca kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności OC u pozwanego. Powód zgłosił szkodę pozwanemu oraz udostępnił pojazd celem dokonania oględzin. W odpowiedzi na zgłoszenie szkody pozwany pismem z dnia 19.10.2011 r. uznał szkodę do kwoty 2.545,83 zł. Powód nie zaakceptował wypłaconego odszkodowania i odwołał się od stanowiska pozwanego. Pozwany pozostał przy dotychczasowym stanowisku.

Powód wskazał, że na dochodzoną kwotę składają się koszty naprawy pojazdu w wysokości 13.158,71 zł oraz kwota 246,00 zł poniesiona za sporządzenie ekspertyzy przez rzeczoznawcę wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30.01.2012 r.

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie –Koźlu orzekł nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26.07.2012 r. sygn. I Nc 1546/12, zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany w ustawowym terminie złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając nakaz w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany przyznał, że ubezpieczał sprawcę

przedmiotowej szkody, jednakże kwestionował żądanie pozwu w całości, gdyż zgodnie z jego kalkulacją koszt likwidacji szkody w pojeździe pozwanego wynosi 2545,83 zł. Pozwany podniósł, że przedmiotowy samochód powoda był eksploatowany przez 12 lat oraz że powód nie wykazał rachunkami choćby w części swojego roszczenia. Zdaniem pozwanego opinia prywatna załączona do pozwu, nie jest dowodem na wysokość szkody. Pozwany podniósł również, że do przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed kolizji wystarczyło użycie do jego naprawy części zamiennych o jakości P i PJ. Pozwany kwestionował datę wymagalności roszczenia odsetkowego.

W toku procesu strony pozostały przy swoich stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17.10. 2011 r. doszło do szkody w pojeździe powoda G. W. - samochodzie marki V. (...) nr rej (...) rok prod. 2000. Sprawca kolizji - K. G. kierujący samochodem marki P. nr OK. (...) był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności OC u pozwanego. W pojeździe powoda został uszkodzony jego lewy przód.

Na zlecenie powoda została wydana prywatna opinia rzeczoznawcy określająca zakres szkody oraz koszt naprawy powypadkowej przedmiotowego pojazdu na kwotę 13.158,71 zł brutto . Za sporządzenie tej opinii powód zapłacił 246 zł.

Dowód: zeznania powoda k.112

-akta szkody

- prywatna opinia nr (...) k 18 oraz kosztorys k. 19-30

- faktura k. 31

Powód zgłosił szkodę pozwanemu. Pozwany po dokonaniu oględzin pojazdu i sporządzeniu kalkulacji jego naprawy wypłacił powodowi kwotę 2545,83 zł. Pozwany swoje stanowisko w tym zakresie podtrzymał w piśmie z dnia 30.01.2012 r.

Powód przy pomocy brata dokonał naprawy uszkodzonego samochodu marki V. (...)swoim warsztacie. Części do jego naprawy zakupił na (...). Powód zakupił oryginalne części używane. Po naprawie pojazd został dopuszczony do ruchu i użytkowany.

Dowód:- zeznania powoda k.112

- akta szkody

- pismo pozwanego z dnia 30.01.2012 r. k.16

Wobec faktu, że w toku postępowania między stronami sporny był zakres szkody w przedmiotowym samochodzie i koszt jej usunięcia Sąd na wniosek pozwanego, zlecił sporządzenie opinii biegłemu sądowemu L. S. (1).

Biegły w opinii wskazał, że w przypadku użycia do naprawy samochodu powoda oryginalnych części zamiennych producenta tej marki samochodu, koszt brutto usunięcia szkody powinien wynieść 9.644,64 zł.

Natomiast w przypadku użycia do naprawy przedmiotowego samochodu występujących na rynku tzw. zamienników części oryginalnych, czyli części pochodzących od innych niż producent tej marki pojazdów, koszt brutto usunięcia szkody powinien wynieść 5.113,23 zł.

Biegły w kosztorysie usunięcia szkody przyjął stawkę roboczogodziny za roboty blacharsko- lakiernicze w kwocie 75 zł netto, wskazując, że stawka taka jest stosowana do naprawy samochodów, których wiek przekracza pięć lat, które nie muszą być naprawiane w autoryzowanych stacjach obsługi.

Biegły wskazał, że ze względu na charakter uszkodzeń przedmiotowego samochodu nie zachodziła potrzeba wymiany wskazanych w opinii prywatnej elementów takich jak lewa podłużnica i belka poprzeczna, jedynie potrzeba ich naprawy.

Dowód: opinia biegłego sądowego L. S. k.67-76 akt

opinia uzupełniająca k.97-99 akt

Sąd zważył co następuje

W niniejszej sprawie nie była kwestionowana zasada odpowiedzialności strony pozwanej za skutki kolizji drogowej z dnia 17.10.2011r., w której został uszkodzony samochód będący własnością powoda, sporny był jej zakres co do wysokości należnego powodowi odszkodowania.

Powód dochodził zapłaty kwoty 10.858,88 zł w oparciu o opinię i kosztorys prywatnego rzeczoznawcy. Pozwany w toku procesy podnosił, że opinia prywatna załączona do pozwu, nie jest dowodem na wysokość szkody. Pozwany wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej celem ustalenia przez biegłego ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy samochodu V. (...) w związku z jego uszkodzeniem na skutek zdarzenia z dnia 17.10.2011 r., na lokalnym rynku usług motoryzacyjnych w październiku 2011 r., z użyciem części nowych o dobrej jakości z dokonaniem oględzin pojazdu i ustaleniem części użytych do naprawy tego pojazdu.

Biegły sądowy za zakresu techniki samochodowej w opinii wydanej na potrzeby niniejszego postępowania przy przyjęciu kosztu jednej roboczogodziny przy pracach blacharsko-lakierniczych na kwotę 75 zł wyliczył koszt naprawy samochodu w dwóch wariantach; przy czym biegły wskazał, że powyższa stawka za roboczogodzinę jest stosowana do naprawy samochodów, których wiek przekracza pięć lat, które nie muszą być naprawiane w autoryzowanych stacjach obsługi. Samochód powoda na datę zdarzenia miał 11 lat. Stąd uzasadnione było zastosowanie przez biegłego takiej stawki w kosztorysie, a nie w wysokości 100 zł za roboczogodzinę wskazanej przez powoda w opinii prywatnej. Przedmiotowy samochód nie musiał być naprawiany w (...). Biegły w pierwszym wariantcie wyliczył całkowity koszt netto naprawy przedmiotowego samochodu przy użyciu części zamiennych w wysokości 100 % wartości części nowych, oryginalnych na kwotę 7.841,17 zł, a przy uwzględnieniu podatku VAT 23 % na kwotę 9644,64 zł brutto (k.72 akt).

W drugim wariantcie biegły wyliczył całkowity koszt netto naprawy przy użyciu tzw. zamienników części, czyli części pochodzących od innych niż producent marki V., wytwórców, na kwotę 4.157,09 zł, a przy uwzględnieniu podatku VAT 23 % na kwotę 5.113,23 zł brutto (k. 73 akt).

Sąd jako podstawę wyliczenia należnego powodowi odszkodowania przyjął koszt naprawy wskazany przez biegłego w wariantcie I-ym (kwota 9.644,64 zł) tj. przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części zamiennych. Zdaniem Sądu powodowi jako poszkodowanemu przysługiwało prawo nabycia części samochodowych, które pochodzą z pewnego źródła i w związku z tym mają gwarantowaną jakość, zapewniającą bezpieczeństwo pojazdu po jego naprawie. Dla orzekania w niniejszej sprawie nie miało znaczenia, że powód do naprawy pojazdu nabył rzeczy oryginalne, ale używane. Zdaniem Sądu zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. poszkodowany ma prawo żądać pełnej kompensaty szkody.

Nadto jak wskazał Sąd Najwyższy w składzie 7 sędziów, w uchwale z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11 „ Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi”.

Z uzasadnienia tej uchwały wynika, że zastąpienie części starych nowymi, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonego pojazdu, jest uznawane za celowe i ekonomicznie uzasadnione. Jest to wydatek poniesiony

w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Ustalenie odszkodowania z uwzględnieniem cen części nowych, którymi zastąpiono zniszczone części stare, nie prowadzi co do zasady do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego, gdyż pojawienie się w naprawionym samochodzie części nowych z reguły nie powoduje radykalnego wzrostu jego wartości, bowiem samochody "powypadkowe" już tylko z tego tytułu tracą na wartości. Poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; zaś obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.

Zatem poszkodowany ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Sąd Najwyższy wskazał, również że nie można z góry wykluczyć, że zamontowanie podczas przywracania do stanu poprzedniego nowych części spowoduje wzrost wartości pojazdu jako całości, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie obciąża zakład ubezpieczeń.

Zgodnie z treścią art. 363 § 1 i § 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego (restrytucja), bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Powód w niniejszej sprawie żądał naprawy szkody poprzez zapłatę odszkodowania w oparciu o opinię prywatną. Wobec faktu, że opinia ta była kwestionowana przez pozwanego oraz nie miała waloru dowodu z dokumentu, Sąd do ustalenia należnego powodowi odszkodowania skorzystał z opinii biegłego sądowego w wariantcie I –szym, którego wybór uzasadnił powyższej.

Zatem skoro biegły w przyjętym przez Sąd wariantcie wyliczył koszt naprawy samochodu powoda na kwotę 9.644,64 zł, to od kwoty tej należało odliczyć kwotę wypłaconą przez pozwanego na etapie likwidacji szkody tj. kwotę 2545,83 zł . Do zapłaty na rzecz powoda tytułem wyrównania szkody z tytułu naprawy pojazdu pozostała zatem kwota 7.098,81 zł (9.644,64 zł – 2545,83 zł) i taką kwotę Sąd zasądził oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Sąd do ustalenia odszkodowania przyjął koszt naprawy brutto (9.644,64 zł). Odszkodowanie powinno bowiem być wypłacone powodowi w kwocie brutto, zatem winno zawierać podatek VAT, gdyż odnośnie interpretacji ceny brutto i netto wskazać należy, iż wiążące jest w tym zakresie pojęcie ceny wynikające z ustawy z dnia 5 lipca 2001r. o cenach. Zgodnie z tą ustawą cena całkowita jest wartością wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę, przez co należy rozumieć tzw. cenę brutto , a więc z naliczonym podatkiem VAT.

Powód domagał się od zasądzzonego roszczenia głównego odsetek ustawowych od dnia 30.01.2012 r.. Pozwany roszczenie również i w tym zakresie kwestionował żądanie pozwu, nie uzasadniając stanowiska w tym zakresie. W oparciu o akta szkody Sąd ustalił, że powód niezwłocznie zgłosił pozwanemu szkodę, w następstwie czego pozwany pismem z dnia 19.10.2011 r. wzywał powoda do uzupełnienia wniosku o odszkodowanie o stosowne dokumenty, które powód uzupełnił.

Zgodnie z treścią art. 817 § 1. k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Pozwany pismem z dnia 30.01.2012 r. definitywnie odmówił powodowi wypłaty dalszego odszkodowania, zatem mając na uwadze powyższe ustalenia , treść art. 817 § 1. k.c. oraz stanowisko powoda, Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 30.01.2012 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z treścią art. 481 § 1, 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za czas opóźnienia.

Orzeczenie o kosztach zapadło w oparciu o treść art.100 kpc zgodnie, z którym to przepisem w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Z kwoty 10.858,88 zł stanowiącej wartość przedmiotu została zasądzona kwota 7098,81 zł , co stanowi kwotę 65 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielnia kosztów procesu (art.100 kpc) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu w jakim przegrały sprawę, zatem powód w 35 % , zaś pozwany w 65 %.

Koszty procesu wyniosły 6301 zł, w tym po stronie powoda 3560 zł (opłata sądowa 543 zł, koszty zastępstwa prawnego 2417 zł, zaliczka na biegłego 600 zł), a po stronie pozwanego 2741 zł (2417 zł koszty zastępstwa prawnego, zaliczka na biegłego 324 zł). Powoda zgodnie z podaną zasadą powinny obciążać koszty w kwocie 2205,35 zł (6301 zł x 35 %), zaś skoro faktycznie poniósł koszty w kwocie 3560 zł należy mu się zwrot kosztów od pozwanego w kwocie 1354,65 zł.

Sąd zasądził na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego mając na uwadze wartość przedmiotu sporu, ó kwotę 2400 zł, jako stawkę minimalną przewidzianą § 6 pkt.5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w zgłoszonej kwocie 4800 zł, biorąc pod uwagę rodzaj i stopień zawilości niniejszej sprawy oraz wymagany nakład pracy adwokata.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.